

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

362.42

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

362.42.1920

Szerző:

Cím:

Interjú a siketnémák kávéházában

Forrás:

A Nap

Bp.
(Hely)

1920 XI 19
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX

Interjú a siketnémák kávéházában

Az elvarázsolt világhoz hasonló a siketnémák kávéháza. Szombat délutánonként találkoznak azok, akik nem tudnak beszélni, nem hallják az emberi hangot. Még annak is feltűnik a csend és a nagy gesztikulálás, aki az ablak előtt elmegy és bebenéz egy pillanatra. Elámul, megáll a nagy balakúveg előtt, aztán bemegy, megnézni, milyen a siketnémák kávéháza.

Az Arany János-utca és Nagykoronátcia sarkán van ez a rejtelmes hely, ahová a szótalan emberek minden vasárnapelőző délután betérnek és összeülnek kávézni, eldiskurálni. Meri éppen úgy elbeszélgetnek a kezükkel, mint mások a szájukkal szoktak. Mind a két tenyerüket felhasználják a gondolatátvitelre, sőt némelykor a nyelvükkel is segítenek. Szinte ijesztő a csend, mely itt körülveszi az embert. Csupa-csupa siketnéma. Mindegyik előtt a maga feketéje, egy ülnék hosszú sorban, egy nagyobbfajta asztal mellett. Van amelyik ujságot olvas, de legtöbbször azt teszi, amit mi több emberek szoktunk, ha beszélünk. Egyik-másik mosolyog is, aztán ismét szomorúak lesznek, mindannyian. A pincér ott áll a közelükben, lesi, hogy

mikor hívják egy-egy intéssel. Meg- esik, hogy a poharukon csöngetnek, hogy szólíjják elő a pincért vagy a fő- urat. Tudják, hogy a pohár hangot ad, ha megütik, de ők nem hallják... A belévedt ember azt hinné, ezeket egy gonosz boszorkány varázsolta el, hogy ne szólhassanak. Legtöbbször jó külsejű ur, olvan, mint bármelyikünk. És a különös szuggesztió hatása alatt szinte azt hisszük, mi se tudunk, mi is elfejtettünk beszélni, vagy tán ezek beszélnek csak mi nem halljuk. Szeretnénk megszólalni és hogy behizonyosodjunk róla, hogy még nem vesztettük el a szavunkat, nagy nehezen kinyögjük: — Pincér!

A pincér odajön, mindent elmond, amit csak kérdezzük. Odavész a társaság egyik asztalához és kezének jeleivel bemutat. Az asztalnál ülők mind járt megértik és helyet mutatnak maguk mellett.

Most azután megkezdődik az interjú: írásban. Írásban tesszük föl a kérdéseket és a némák ugyancsak írásban válaszolnak rájuk. Egyikük elmondja, illetőleg leírja, hogy könyvelő egy nagyobb kereskedő cégnél, a másikkal péküzlete van a harmadik pedig cipész a Sziv-utcában. Nyilatkozataikban családi életükről is felvilágosítanak.

Nemsokára megérkezik egy kisebb

gyermektársaság, nyolc-tíz éves fiúk mindannyian és azonnal bemutatják, hogy mit tudnak. Intim részleteket akarnak elmesélni szüleik családi életéből, de a szigorú apák egyszerűen, ugyanazzal a mozdulattal, szinte gépiesen, mintha betanulták volna, élénk tiltakozásuknak adnak kifejezést. Fenyegetik a fiaikat. Azok meg ugyanugy — már az ő nyelvükön — vágnak vissza, nem hagyják magukat. Később azonban mégis beadják a derekukat. Azt mesélik el csupán, hogy melyik iskolába járnak, hogy örülnek a szénzünetnek s hogy nekik jó, mert jelbeszéddel tudnak „sugni” egymásnak, ha valamelyiket szorongatja a tanár.

Különböző helyezik végül, hogy ha várnak, megismerhetjük nagyságáikat, kedves feleségüket is, akik szintén meg fognak érkezni az összejövetelre. De nem akarunk újabb családi jelenet okozói lenni, amit esetleg az idézne elő, ha az aszonyok szabad előadást tartanának a siketnémák szerelmi életéről általában és egyénenként. Ezért szedjük a sátorfánkat. Mindannyian felállnak a búcsuzásnál és ezt fejezik ki: örülünk a szerencsének.

Az utcára érve pedig belekezdünk a legújabb Zerkovitz-dalba; szöveggel énekeljük, hogy megpróbáljuk vajjon nem felejtettünk-e el még beszélni? ...

(a. gy.)

si háziyomda 1920